

[Justitsministeren.]

stillet 11 Ændringsforslag, der alle blev afvist. Senere gjorde det ærede Medlem dog opmærksom paa, at Afvisningen ikke var saa absolut med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 19 til §. 11. Jeg ved ikke, hvad der er foregaaet i Udvalget ud over den Dag, jeg havde en meget tiltalende Forhandling med Udvalget, men det er hændt mig flere Gange i den senere Tid, at naar jeg i godt Humør, trøstig og glad har forladt en Udvalgsbehandling og synes, vi har haft det umaadelig hyggeligt, saa faar jeg bagefter her en Fremstilling af en brutal og kynisk Afvisning af et tiltalende, spagfærdigt og forhandlingsvenligt Mindretal. Er det nu egentlig rigtigt? Det, der nærmest blev fremhævet i Udvalget, var min Mangel paa Forstand paa denne Lovgivning.

Jeg forstod paa det ærede 7de Medlem for 6te Kreds, at han ansaa Hundetegn for at være af ganske underordnet Betydning, og at jeg egentlig kun kunde ændre hans Opfattelse i saa Henseende, hvis jeg forsynede Hundene med noget lignende som Automobilskilte — jeg er ikke klar over, hvorvidt de ogsaa skulde have Katteøje bagi. Jeg tror dog, at det ærede Medlem alligevel undervurderer Betydningen af Hundetegnene. Det vil utvivlsomt have overordentlig stor praktisk Betydning, at man i de mange Tilfælde, det her drejer sig om, kan se, hvor en Hund hører hjemme.

Som et yderligere Udtryk for det ærede Medlems ikke hyppigt forekommende, men til Gengæld saa meget stærkere Fantasi vil jeg nævne, at anden Behandling af dette Lovforslag skulde være udskudt af Hensyn til de kommunale Valg paa Landet. Jeg maa indrømme, at det er en virkelig frodig Tanke. Betænkningen har ligget klar her fra den 4. Marts 1937, og der har altsaa været Mulighed for det ærede Medlem til at berejse Landkommunerne og vække denne voldsomme Stemning til Fordel for Hundene og mod Regeringen allerede fra 4. Marts, fra hvilket Tidspunkt næsten alle Valg paa Landet er foregaaet. Jeg kan paa det bestemteste fralægge mig enhver Mistanke om af Hensyn til de kommunale Valg paa Landet at have udskudt denne anden Behandling til den 17. Marts, og jeg har udtrykkeligt, om end ikke under Eds Tilbud, afkrævet den ærede Ordfører (Simonsen)

en Erklæring om, hvorvidt han er gaaet med saadanne skumle Hensigter. Han har paa det mest afgørende benægtet dette med alle Tegn paa Rædsel. Jeg tør derfor tilbagevise en saadan Paastand. Jeg ved ikke, hvem jeg saa skal lægge Ansvar paa, om det er den højtærede Formand for Landstinget, eller det er mig, eller det er os begge, som paa Grund af meget Arbejde først har faaet denne Sag frem i Dag, men først da jeg nu hørte det ærede Medlem, har jeg hørt Forbindelsen mellem de kommunale Valg og Hundebestemmelserne nævne.

De mange Tal vedrørende Ansvarsforsikringen var meget interessante, men jeg er ikke helt sikker paa, at de er rigtige. Jeg vil imidlertid gerne, hvis disse Tal kunde forelægges, paa en eller anden Maade have dem tilstillet Folketingsudvalget, som saa kan se paa dem. Det ærede Medlem spurgte, hvordan jeg vilde praktisere den tvungne Ansvarsforsikring, naar 180 000 allerede har tegnet Forsikring i private Selskaber; det ærede Medlem mente, at det saa var givet, at man var bundet til en Dobbeltforsikring for Livstid, i hvert Fald for Hundenes Livstid. Det er jeg ikke helt sikker paa, men jeg vil gerne undersøge det. Paa Forhaand gaar jeg i og for sig ud fra, at man maa kunne opsig en privat Forsikring, naar vedkommende Forsikringsomraade lovpligtigt ordnes for hele Landet.

Hvorvidt der maatte opstaa Misstemning i Kommunalbestyrelserne og i Befolkningen, tør jeg naturligvis paa indeværende Tidspunkt ikke have nogen afgørende Mening om. Jeg gaar ud fra, at det vil gaa saaledes, som det altid gaar her i Landet: der opstaaer en kraftig Misstemning, naar der indføres noget nyt, men den holder sig ikke saa forfærdelig længe. Dermed forlader jeg, hvor ondt det end gør mig, det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Gisselbæk).

Til det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) skal jeg blot sige, at jeg er enig med ham om, at det maaske er tvivlsomt, om Bestemmelsen i Ændringsforslag Nr. 15 kan gennemføres i Praksis, som den er tænkt; men jeg forstod paa det ærede Medlem, at han omvendt var enig med mig i, at man burde gøre Forsøget, et Forsøg, som i hvert Fald i Sverige er faldet ud vistnok til fuld Tilfredshed.

Endelig har jeg kun een Bemærkning